

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Αχ! αν ήξευρες, αν ήξευρες, Αντώνιε, πόσο πονοίσα πόσο υπέφερα! Μπορεί να τα περιζήση κανείς όλα αυτά σε μία επιστολή;

“Ενώριζα τα συμβαίνοντα στο μέρος προς το όποιο ενόχισες κι’ έρχεσαι άρραπτος στην Λαγκεδόνη. Ο δούξ Λέ Μονμορανού, ο φίλος σου, ο οποίος ήταν διοικητής της πόλεως, άνηκε, καθώς έλεγαν, στο κόμμα της εξορισθείσης βασιλείσης, και του αδελφού του Βασιλέως, ο οποίος πέρασε την Γαλλία για να τον συναντήσει. Ο Δούξ είχε άνωστα τώσει την επαρχία και συνεκέντρωνε στρατόν εναντίον του Βασιλέως και του Ρισελιέ.

“Επίγιναιες μήπως να βοηθήσης τον ένα αδελφόν εναντίον του άλλου; “Επίγιναιες να σύσης το ξίφος και να εκτεθής εναντίον του φριχτού εκείνου Ρισελιέ, ο οποίος τόσους άπεκεφάλισε και τόσων τα ξίφη συνέτριψε;

Τό γνωρίζεις, ο πατήρ μου ήταν στο Παρίσι, με τον Βασιλέα, εγώ δε έβρυγα με δύο υπηρετρίαις με την πρόφραση να επισκεφθώ την θεία μου, η οποία ήταν ήγουμενή του Σαιν-Πόν, αλλά πραγματικά για να πλησιάσω στο θέατρο των γεγονότων, εκείνων, εις το όποιο ενήγιναιες ίσως να λάβης μέρος.

“Υστερα από οκτώ ήμέρας πέρασα τό διάστημα που χωρίζει τή Βαλεντία από τό Σαιν-πόν και έφθασα στο μοναστήρι την 23ην Αύγουστου.

Χάρης εις την συνήθειά μου έχουν ή καλύτερη εις ν’ ανακατείνονται εις όλα, τό άντικείμενο των συζητήσεων των ήταν για τός μάγας, Όλες ή θεράπειαις του μοναστηριού έμάζευαν ειδήσεις.

“Ίδου δε τί έλέγετο: Ο αδελφός του Βασιλέως ο Γαστόν δ’ Ορλεάνς ενώθηκε με τον στρατόρχην δούκα του Μονμορανού. Ο Γαστόν έφερε στον δούκα δύο χιλιάδες άνδρες που είχε συγκεντρώσει στην ήγεμονία της Τρέβης. Αι δύο αυτές χιλιάδες ενώθησαν με τής τέσσαρες που είχαν ο Μονμορανού.

Με τής έξι χιλιάδες κατέλαβον τής Λοδέβην, Άλβιν, Ούζές, Άλλαι, Λουντέ και τό Σαιν Πον, όπου ήμουν, ή δε Νίμη, ή Τουλουζή, ή Καρκασσόν και ή Βεζιέρη αν και εκατοικούντο από διαμαρτυρομένους άρνηθήκαν να ενωθούν μαζί τους.

“Έλεγαν άκόμη ότι δύο στρατοί διηυθύνοντο εναντίον του στρατού του δουκός Λέ Μονμορανού, εκ των οποίων ο ένας ήρχετο από τή γέφυρα του Άγίου Πνεύματος και τον οδηγούσεν ο στρατόρχης Λέ Σχομπέργ. Ο Καρδινάλιος εθεώρησε καλόν να επισκεφθί τό θέατρον του ποιέμου και ο Λουδοβίκος ο ΙΓ’ και καθώς έβεβαίωσαν ο Βασιλεύς είχε φθάσει στο Λουδύδονο.

Τήν ειδήση αυτή μου επιβεβαίωσεν μία επιστολή που έλαβα από την Βαλεντία. Μου έζαιμεν άκόμη γνωστόν ότι, ο πατέρας μου, Βαρώνος δε Λοιρέξ, ήταν με τον Βασιλέα.

“Η επιστολή αυτή μου επάλι από τον ίδιον τον πατέρα μου, ο οποίος μου έγραψε την άπόφραση, την όποιαν είχε καταστήσει γνωστήν και στον κόμητα Λέ Ποντίξ, να συνδέση περισσότερο τους φίλικούς των δεσμούς, δίνοντας έμένα στον Δε Ποντίξ ως σύζυγόν τ. υ. Για τό συνοικέσιον αυτό σου έγρα μιλήσει. Θυμάσαι; Όταν μου είλας, άφησέ με τρεις μήνες άκόμη, γιατί κατ’ αυτούς θα γίνον πολλά, τα όποια θα μεταβάλλον άποφάσεις, άφησέ με τρεις μήνες μόνον και θα σάς ζητήσω μόνος άπο τον βαρόνον Δε Λοιρέξ, ενάρχθηκα τότε γιατί ενώριζα ότι είσαι με τούς άποστάτας όπως τούς όνόμαζεν ο πατέρας μου. Είχα τό φόβο μήπως γεννηθί τό μίσος μεταξύ του σπιτιού σου και του πατρός μου, του τόσον πιστού και τιμίου υπηκόου του Βασιλέως. Και αυτόν άκόμη τον Καρδινάλιον ενθαύμαζεν ο πατέρας μου και ενουελάμβανε συχνά εκείνου που ο Βασιλεύς έλεγε γι’ αυτόν:

— «Όποιος δέν αγαπά τον καρδινάλιον δέν αγαπά ούτε τον Βασιλέα!».

Στής 23 Αύγουστου μία άπόφρασις ενήρμισε τον Δούκα Λέ Μονμορανού εκάτοτον άπ’ όλες τής τιμής και τ’ αξιώματά του. Έδόθη δε διατογή να δικασθί στο Δικαστήριον τής Τουλουζής και να πάρουν όλη του την περιουσία. Την όλην μέρα άλλη φήμη ενκυκλοφορούσεν ότι ή ίδια άπόφρασις ενήλθη και για σένα, αν και ήσουν αδελφός του Βασιλέως, και άκόμη για τον Δε Ριέ.

Μπορείς τώρα να κρίνης μόνος τας συζητήσεις μου άπό την διάδοσιν αυτών...

Στάς 23 είδα να περνά από τό Σαιν Πόν άπεσταλμένος του Καρδινάλιου, ο όποιος, επήλμεν, όπως έλεγαν, να συνάψη ειρήνην με τον Μονμορανού.

“Επειτα τή θεία μου να τον φιλοξενήση. Προσφέροντας σ’ αυτόν ένα άναμφικτικό τας λίγες στιγμές πούμεινε μαζί μου στο εντευκτήριον τον ρώτησα και έβεβαίωθηκα ότι όσα έλέγοντο ήσαν αληθινά.

“Αχαισα λοιπόν να ελπίζω.

“Η έλπίδες μου αύξησαν περισσότερο όταν έμαθα ότι ο έπίσκοπος τής Ναρθόννης, φίλος στενός του Μονμορανού, πήγε στην Καρκασσόν, για τον αυτό σκοπό, ώστε ο στρατόρχης δούξ να καταθέση τά όπλα. Αι προτάσεις, τής όποιες υπερχεώθη να προβάλη στον διοικητή της Λαγκεδόνης, ήσαν, όπως έλεγαν, εύπροσδεκτοι και υπέσχοντο προαγωγή τής τάξης και του βαθμού του. Άλλά κατόπιν διεδόθη ότι ο στρατόρχης δούξ ήρήθη τα πάντα.

Για σένα πολλά έλεγαν.

“Έλεγαν ότι ο καρδινάλιος σου έγραψεν επιστολήν και ότι απήνησες ότι είλας δώσει τον λόγον σου στον αδελφό του Βασιλέως ο όποιος ήταν ο μόνος που μπορούσε να σ’ απαλλάξη από την ύποχρεώσι σου. Άλλοίμονο! δειλός και εγωίστης αυτός δέν σε απήλλαξε...

Στής 28 Αύγουστου έμάθαμε ότι οί στρατοί του δε Σχομπέργ και Μονμορανού άντε παρετίχθησαν.

“Εν τούτοις ο γερο στρατόρχης δέν ήλπισμονούσεν ότι ο Ρισελιέ ήταν ύποσχετός και μπορούσε να πείση, και ότι ο Βασιλεύς ήταν άνθρωπος και μπορούσε να πεθάνην και τότε ο Γαστόν, μετά του όποιου ενστράτευεν, ως έπίδοχος του στέμματος διάδοχος, ήθελε γίνη βασιλεύς τής Γαλλίας. Γι’ αυτό ήρχισεν νέες διαπραγματεύσεις και έστειλε για να τας διεξαγάγη τον δε Καβοά.

“Εμαθαίναμε τα πάντα, ή δε ψυχή μου περιέμενε με άγωνία την τελευταίαν άπάντησιν του Μονμορανού, ο όποιος είτε από άπελπισίαν, είτε από φαντασίαν ενμιστευόμενος στην άνδρεία του, γνωρίζεις τί απήνησεν:

— «Ας συνάψουμε μάχη στην άρχή και κατόπιν διαπραγματευόμεθα!»

Από τότε κάθε έλλίσις εναιταιώθηκε και επειδή ή νίκη του Μονμορανού ήτο σωτηρία σου, ενήρμησας τό καθήκον μου, σάν κόρη και υπήκοη και παρακαλούσα τό Θεό των όπλων να ρίξη βλέμμα ενόυι στον πρός τον νικητήν του Βιλλανό και τον υόν του νικητού τής Ίβρύ. Από αυτή την όρα μίαν και μόνην είδησι έμάθαμε, την είδησι τής μάχης.

Άλλοίμονο! Τήν 1 Σεπτεμβρίου κατά τός 5 μ. η είδησις αυτή έφθασε φριχδής, γρημάτη άπλπισία. Ο στρατόρχης δούξ ενικτήθηκε και ήτο οϊγμάτος, αν δε, όπως έλεγαν οί μιν, ήσουν πληγωμένος βορεία, όπως δε έλεγαν οί άλλοι ήσουν νεκρός! Νεκρός!... Δέν ενήρτασα περισσότερο, όλλ’ έστειλα να ειδοποιήσω τον κηπουρό, να προμηθευθί δύο άλογα και να περιμένη την νύχτα στην πόρτα του κήπου. Μόλις νικώσσε κατέβηκα, άνιβηκα καθώς σ’ αλόγο τόν, άφήσαμε προς τό άριστερα τό μικρό χωριό τής Λοβινιέρ και κατά τός 8 μ. μ. ενσταθήκαμε στάς Κάννας.

Τό όλογό μου ήταν πληγωμένο κι’ εκούσπαινε. Αναγκάσθηκα να τό άντιζασταήσω με νέον και έμαθα συγχρόνως νεώτερες ειδήσεις, κατά τός όποιος ο Μονμορανού, όπως ήλεγαν, απέθανεν, επίσης δε και ο Δε Ριέ.

Για σένα αι ειδήσεις ήσαν άμφίβολες. Όπως όμως και αν είχε τό πράγμα ήθελα να σου κλείσω τα μάτια εγώ...

Στής 8 και μισή ενφύγαμε από τας Κάννας και εντάρπημε προς την Μοντιέ.

Ο καιρός ήτον όμοιος καθ’ όλα με τον καιρό τής νύχτας που ενχωρίζαμε.

Δυνατός άέρας, σύννεφα και βροχή δυνατή. (Ακολουθεί)